

Στην έγκριτη και προσκείμενη στην παρούσα κυβέρνηση «Καθημερινή», εμφανίστηκαν δυο ειδήσεις που αναδύουν αντίστοιχα θέματα.

Η πρώτη έχει να κάνει με το δημογραφικό και την επί μια δεκαετία κυριαρχία των θανάτων επί των γεννήσεων στην Ελλάδα. Η δεύτερη περιγράφει τη θεαματική εμφάνιση Ισραηλινής ξενοδοχειακής επιχείρησης στον ημεδαπό χώρο.

Σε ότι αφορά το δημογραφικό, μερικά από τα στοιχεία της έρευνας που εκπόνησε ο καθηγητής Δημογραφίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Βύρων Κοτζαμάνης, έχουν ως εξής:

«Μειώνεται ο πληθυσμός εργάσιμης ηλικίας (20-65 ετών), και θα συνεχίσει να μειώνεται. Ταυτόχρονα αυξάνεται ο μέσος όρος ηλικίας του, δηλαδή το εργατικό δυναμικό και συρρικνώνεται και γηράσκει».

«Αν ο πληθυσμός μας παρουσιάζεται σε βάθος δεκαετιών αυξημένος (7,6 εκατ. το 1951, 10,7 το 2020) αυτό οφείλεται στην αύξηση του αριθμού των μεγαλύτερων σε ηλικία, αφού οι κάτω των 14 ετών μειώνονται αδιάκοπα. Οι έως 14 ετών μειώθηκαν μεταξύ 1951 και 2020 κατά 630.000, ενώ οι άνω των 15 ετών αυξήθηκαν κατά 3,72 εκατομμύρια».

«Ζούμε κατά μέσον όρο περισσότερο, κυρίως στις πόλεις (το 76% του πληθυσμού έναντι του 38% το 1951), κάνουμε λιγότερα παιδιά και λιγότερους γάμους, συμβιώνουμε περισσότερο (οι ελεύθερες συμβιώσεις αποτελούν το 20% των πρώτων γάμων), χωρίζουμε πιο εύκολα, όμως διατηρούνται για τις γυναίκες οι ασυμβατότητες μεταξύ εργασιακής και

οικογενειακής ζωής. Μεταξύ των 1.000 κατοίκων οι 85 είναι αλλοδαποί».

«Η οικονομική κρίση και στη συνέχεια η πανδημία ενίσχυσαν τις τάσεις μείωσης του πληθυσμού. Από το 2010 ο πληθυσμός μειώνεται (11,123 εκατ. το 2011, 10,718 εκατ. το 2020). Ο αριθμός των θανάτων αυξάνεται συνεχώς (59,5 χιλ. το 1956, 125 χιλ. το 2019), καθώς όλο και περισσότεροι εισέρχονται στην ομάδα άνω των 65 ετών. Παράλληλα, όλο και λιγότερες γυναίκες αναπαραγωγικής ηλικίας εισέρχονται στην ομάδα 20-49 ετών, γεννώντας σταθερά λίγα παιδιά (83,7 χιλ. γεννήσεις το 2019, 67 χιλ. λιγότερες από εκείνες των αρχών του 1950). Η τάση γήρανσης του πληθυσμού δεν πρόκειται να ανακοπεί».

Η έρευνα αναφέρει πολλά ενδιαφέροντα και εξίσου ανησυχητικά για το μέλλον, ενώ καταλήγει σε προτάσεις για το πώς μπορεί να αντιστραφεί η τάση, κάτι που για να συμβεί, οι αποφάσεις πρέπει να ληφθούν «σήμερα» να εφαρμοστούν άμεσα, ενώ τα αποτελέσματα θα εμφανιστούν μετά από δυο - τρεις δεκαετίες.

Στο άλλο θέμα τώρα, που έχει να κάνει με τον Τουρισμό. Μια σχετικά νεοπαγής εταιρεία, ιδιοκτησίας δύο Ισραηλιτών που μετρά μια δεκαετία δραστηριότητας, μας ήρθε με επενδυτικό πλάνο το οποίο περιλαμβάνει 24 εγχώρια ξενοδοχεία και θέρετρα που βρίσκονται σε διάφορα στάδια κατασκευής και ανάπτυξης.

Αναγράφεται επίσης, πως επιθυμία των ιδρυτών της, ήταν να δημιουργήσουν ξενοδοχεία που όχι μόνο προβάλλουν στους τουρίστες την αυθεντική κουλτούρα και την ενεργητικότητα της πόλης, αλλά και να επανασυστήσουν στους ίδιους τους κατοίκους τη νυχτερινή ζωή της πόλης και τις μοναδικές γειτονιές της. Για τουλάχιστον ένα από αυτά τα 24 ξενοδοχεία, όπου έχω τόσο αξιόπιστες πληροφορίες, όσο και προσωπική εικόνα για την πρόοδο των εργασιών, είναι εμφανές ότι υπάρχει τεράστια οικονομική άνεση.

Εννοείται πως σε όλη αυτή τη δραστηριότητα, η λαμπρότητα και η πολυτέλεια είναι εκ των ου ανευ, όπως και στην υπόλοιπη τουριστική αξιοποίηση του Τόπου, καθώς είναι πλείστες όσες οι αναφορές για νέα πεντάστερα ξενοδοχεία και θέρετρα στην Αργολική Ριβιέρα, στο Ρέθυμνο, στη Σαντορίνη, στο Γύθειο, στη Μύκονο, στη Λεωφόρο Συγγρού των Αθηνών και αλλαχού.

Αν αντικρίσουμε τις δυο αυτές ειδήσεις συνδυαστικά, μπορούμε να εικάσουμε τα κάτωθι.

1. Πληθυσμιακά φθίνουμε σε ένα μοντέλο αντιπαραγωγικό, σε μια συνθήκη συρρίκνωσης που θα ανατραπεί αν και εφόσον ληφθούν πετυχημένα μέτρα άμεσα, τα οποία θα αποδώσουν μετά από τουλάχιστον

είκοσι χρόνια.

2. Πέρα από τις ολότελα αποτυχημένες πολιτικές που εφαρμόστηκαν ή καλύτερα επιβλήθηκαν με τα αλλεπάλληλα Μνημόνια, μπορούμε να τα χρεώσουμε και με την βαθύτερη πληγή του δημογραφικού.

3. Αλλοδαποί επιχειρηματίες έρχονται στον τόπο μας με την πρόθεση, ανάμεσα σε άλλες, να μας επανασυστήσουν τη νυχτερινή ζωή της Αθήνας και τις μοναδικές γειτονιές της.

4. Είναι δυσκολοχώνευτη η τάση για περισσότερες, μεγαλύτερες, πολυτελέστερες ξενοδοχειακές μονάδες τόσο γιατί ο όποιος παραγόμενος πλούτος θα παραμένει εκτός τόπου, όσο και γιατί στην ουσία ακυρώνουν τη φυσική εικόνα του, γεγονός σοβαρότερο και αμετάκλητο.

Την άνοιξη του 1978, ο Τζώρτζ Κοσμάτος στα 34 του χρόνια, κατεβαίνει στη Ρόδο και γυρίζει, με μια πλειάδα πολύ αναγνωρίσιμων ηθοποιών, και μουσικό στίγμα από τον διακεκριμένο Boris Claudio "Lalo" Schifrin, την αντιπολεμική σάτιρα, *Escape to Athena*.

Χωρίς να διεκδικεί τις δάφνες κάποιας σπουδαίας καλλιτεχνικής δημιουργίας, έχει φινάλε διττά ερμηνευμένο. Ο σκηνοθέτης καταγράφει την αποχώρηση των γερμανικών δυνάμεων κατοχής από το νησί και το πανηγύρι των ντόπιων για την πολυπόθητη ελευθερία. Μα στην επόμενη σκηνή ξεκινά η ειρηνική, αυτή τη φορά, εισβολή των Γερμανών τουριστών.

Κάπως έτσι η παρτίδα δείχνει να χάνεται.

